

Η δύναμη της πίστης και η αδυναμία της απιστίας

Δημοσιεύτηκε στις Τρίτη, 25 Απριλίου 2017 22:17 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο   Καλύτερο [Αξιολόγηση](#)

Φώτης Κόντογλου: Οι άνθρωποι έχουν στην καρδιά τους μεγάλο φόβο μήπως απομείνουν απροστάτευτοι και φτωχοί στη ζωή τους, και για τούτο, ο νους κι' ο λογισμός τους είναι στο να μαζέψουν χρήματα η ν' αποκτήσουν κτήματα κι' άλλα πλούτη, για να τα 'χουνε στην ανάγκη τους.

Και καλά για εκείνους που δεν πιστεύουν στον Θεό, και κρεμούνε την ελπίδα τους στα χρήματα και στ' άλλα πλούτη. Άλλα τι να πει κανένας για εκείνους που λέγονται χριστιανοί, που πάνε στην εκκλησία και παρακαλούνε τον Θεό να τους βοηθήσει στη ζωή και που λένε πώς έχουνε την ελπίδα τους στον Χριστό, στην Παναγία και στους Αγίους, κι' από την άλλη μεριά είναι φιλάργυροι, δεν δίνουνε τίποτα στ' αδέρφια τους, τους φτωχούς, κι' ολοένα μαζεύουνε χρήματα και πλούτη; Στη ζωή μου είδα πώς οι τέτοιοι λεγόμενοι χριστιανοί είναι οι περισσότεροι, κι' απορεί κανένας πώς μπορούνε να συμβιβάσουν μία ζωή συμφεροντολογική, με τα λόγια του Χριστού, που λέει και ξαναλέει: «Μη φροντίζετε για το τι θα φάτε και για το τι θα πιείτε και για το τι θα ντυθείτε. Κοιτάξτε τα πουλιά, μήτε κοπιάζουν, μήτε μαζεύουν, κι' όμως ο Πατέρας τους ο ουράνιος τα θρέφει. Κοιτάξτε με πόση μεγαλοπρέπεια είναι ντυμένα τα αγριολούλουδα, που κι' ο ίδιος ο Σολομώντας δεν στολίσθηκε σαν αυτά τα τιποτένια λουλούδια. Λοιπόν, αν για το χορτάρι του χωραφιού, που σήμερα λουλουδίζει κι' αύριο το καίγουνε στον φούρνο, φροντίζει ο Πατέρας σας που είναι στον ουρανό, ποσό περισσότερο θα φροντίσει για σάς, ολιγόπιστοι;».

Αυτά είναι λογία καθαρά, απλά, σίγουρα, και δείχνουν πώς πρέπει να είναι η βάση και το θεμέλιο της διδασκαλίας του Χριστού. Γιατί πώς μπορεί να έχει πίστη στον Χριστό ένας άνθρωπος, και μαζί να είναι κολλημένος στα χρήματα και στο συμφέρον, πολλές φορές μάλιστα περισσότερο κι' από τους άθεους; θα πει πως νομίζει πώς θα ξεγελάσει τον Θεό. Άλλα «Θεός ου μκτηρίζεται» δηλαδή, ο Θεός δεν περιπαίζεται.

Κι' όμως, η πονηρή γνώμη του ανθρώπου όλα μπορεί να τα συμβιβάσει: Να είναι γαντζωμένος καλά στο χρήμα, δηλαδή στο διάβολο, που τον λέγει ο Χριστός Μαμωνά, Θεό της φιλαργυρίας, και τον ίδιο καιρό να παρουσιάζεται για χριστιανός, να πηγαίνει στην εκκλησιά, να κάνει σταυρούς και μετάνοιες, να κλαίει πολλές φορές από την αγάπη του για τον Χριστό, άλλα να μην μπορεί να ξεγαντζωθεί από τα λεφτά κι' από τη μανία του παρά. Λογική δεν χωρά καθόλου σ' αυτούς. Είναι ολότελα αναίσθητοι και πονηροί, κι' ό,τι κάνουν το κάνουν για να το έχουν δίπορτο, κι' ό,τι κερδίσουν. «Βάστα γερά», σου λέει, τα λεφτά, που είναι χειροπιαστά, άναβε και κανένα κερι, κάνε και καμιά μετάνοια, για να 'χεις το μέσο και με τον Χριστό. Αν βγούνε αληθινά τα λογία του για παράδεισο και για κόλαση, έχουμε κι' από κει τη σιγουράντζα. Ό,τι και να γίνει, είναι κανένας κερδισμένος;».

Ο Απόστολος Παύλος λέει: «Αν, ελπίζουμε στον Χριστό μοναχά για τούτη τη ζωή, είμαστε οι πιο ελεεινοί άνθρωποι». Γιατί οι ψευτοχριστιανοί παρακαλούνε τον Χριστό προπάντων για τις υποθέσεις τούτου του κόσμου, για τις δουλειές τους, για τη σωματική υγεία τους, για τα παιδιά τους, και μόλις σκοτεινιάσει η κατάσταση, αρχίζουν τα παράπονα γιατί ο Χριστός κι' η Παναγία δεν τρέξανε να τους βοηθήσουν στις δουλειές τους, πολλές φορές σε τέτοιες δουλειές που είναι απάνθρωπες και που τους κάνουν να κακουργούν καταπάνω στ' αδέρφια τους.

Ο Απόστολος Παύλος λέει πάλι αλλού: «Είναι κάλο να στερεώνετε την καρδιά σας με την ελπίδα στη χάρη του θεού, κι' όχι με φαγητά (δηλαδή με σαρκικά και υλικά πράγματα), που μ' αυτά δεν ωφεληθήκαν όσοι αφιερώσανε τη ζωή τους σ' αυτά, δηλαδή στο να μαζέψουν χρήματα, ξεγελώντας τον εαυτό τους πως μ' αυτά εξασφαλίζονται». Γιατί «πεπληθύνθησαν γαρ ο θάνατος, ταύτα πάντα εξηφάνισται».

Δεν υπάρχει κανένα πράγμα πιο σίγουρο από την ματαιότητα του κόσμου, κανένα. Όλη η ιστορία της ανθρωπότητας φανερώνει αυτή την απελπιστική ματαιότητα. Και όμως, πόσοι άνθρωποι στον κόσμο κάθισαν και σκεφθήκανε πάνω σ' αυτό το φανερότατο και σιγουρότατο φαινόμενο, στη ματαιότητα, που θα 'πρεπε ο κάθε άνθρωπος να το 'χει μέρα – νύχτα μπροστά του; Μα εμείς κάνουμε σαν το καμηλοπούλι (στρουθοκάμηλο), που χώνει το κεφάλι του στον άμμο για να μη βλέπει τον φονιά του, και θαρρεί πώς κρύφτηκε από αυτόν.

Ποσό αξιολύπητοι σ' αυτό απάνω είναι οι σπουδαίοι άνθρωποι της γης! Ενώ βλέπουν καθαρά πώς το βάραθρο που κατάπτε όλους τους σπουδαίους από καταβολής κόσμου, και πώς τ' ανοιχτό στόμα του περιμένει να τους καταπιεί κι' αυτούς, εκείνοι δος του και καταγίνονται με «μάτια και ψευδή», με πολιτικές πονηριές, με πολέμους, με ψευτομεγαλεία παιδιακίσια,

και με ανοησίες, που διαλαλώνται σ' όλη την οικούμενη. Ω ανοησία εκείνων που τους λέει ο κόσμος σοβαρούς, μυαλωμένους, τετραπέρατους, μεγαλοφυνείς! Τι φτώχεια αληθινά από κρίση κι' από γνώση! Κι' από τέτοιους κυβερνιέται ο κόσμος. Η οι άλλοι που καταγίνονται με μανία στις μάταιες φιλοσοφίες και στις τέχνες, και τούς αποθεώνουν οι άλλοι, οι πολλοί που δεν έχουν κουκούτσι κρίση, ενώ ξέρουν καλά πώς δεν θα περάσει πολύς καιρός πού θα σβήσουν όλοι από τον κόσμο!

Απόσπασμα από το βιβλίο του Φώτη Κόντογλου, Ασάλευτο θεμέλιο, Έκδ. Ακρίτας

<http://www.vimaorthodoxias.gr/>